

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XII. De secundo reditu B. Athanasii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

præsentibus tunc Episcopis mandarunt ut eum deponerent, & Ecclesia cum expulerunt. Ecclesia tamen illa ab Ariana labe haud penitus liberata est. Nam post illum Leontius Ecclesiæ præfuit: vir natione quidem Phryx: ingenio autem subdolos, saxisque in mari latentibus similis. Verum de hoc paulo post plura commemorabo. Tunc vero Constantius cum ea quæ adversus Episcopos infidiose struebantur, experimento didicisset, magno Athanasio semel atque iterum ac tertio scripsit, exhortans, ut ab Occidentis partibus quamprimum reverteretur. Harum trium epistolarum secundam, quæ brevis est, huic operi intexam.

CAP. XI.

Epistola Constantii ad Athanasium.

Constantius Victor, Augustus, Athanasio.

ETSI prioribus litteris satis tibi significaverimus, ut secure ad nostrum comitatum venires, eo quod magnopere cuperemus te ad tuam sedem remittere; tamen has etiam litteras ad gravitatem tuam dedimus: quibus te hortamur, ut sine ulla suspitione ac metu conscensis publicis vehiculis, ad nos venire festines, quo ea quæ desideras, possis adipisci.

CAP. XII.

De secundo reditu beati Athanasii.

HUNC in modum cum rediisset Athanasius, Constantius benigne eum excepit, & Alexandrinæ Ecclesiæ Episcopatum denuo obtinere iussit. Sed qui tunc in palatio plurimum poterant, Ariana labe contaminati, suggererunt Imperatori, Athanasium iis qui cum ipso communicare nollent, unam Ecclesiam concedere debere. Hæc cum illi quidem Imperatori, Imperator vero dixisset Athanasio, respondit Athanasius, æquum esse, ut Imperatoris mandatis obsequeretur: sed velle se vicissim suggerere aliquid ac postulare. Cumque Imperator pollicitus esset libenti animo daturum se esse quidquid ille petiisset, subjecit Athanasius, eos quoque, qui cum illis qui Ecclesias obtinebant, Antiochiæ communicare nollent, Ecclesia aliqua opus habere: proinde æquum esse, ut iis quoque una ex Ecclesiis concederetur. Ad hæc cum annuisset Imperator,

Ατες, τοῖς τῶν καὶ τα παρῶσι τῶν Ἐπισκόπων καθελεῖν τὸν ἐπίτροπον, καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐξήλασαν ἐμὴν πάντοτε πασῶν ἡ ἐκκλησίαν τὴν ὁριανικὴν ἠλυθέρωθη λώβης. λέοντι ὁ γὰρ μετ' ἐκείνων τὴν ἀποδοχὴν ἔτυχεν. ἀνὴρ φρυγὸς μὴν τὸ γένος, τὴν δὲ γνώμην κρυψίνης, καὶ ὡς ὑφάλας πέτρας μιμνήσκου. ἀλλὰ τὰ μὴν ἕτερον, μικρὸν ἔσσορον διηγήσομαι. τότε ἡ ἰωνικὴ ἀντιᾶ, τὰ ἕτερον τῶν Ἐπισκόπων τυρδόμενα τῆ πεῖρα μεμαθηνῶς, ἐπέστειλεν ἀθανασίῳ τὰ μέγιστά, καὶ ἀπάξ, καὶ μύθοι, καὶ δις καὶ τρεῖς, πρὸς τὸν ἐκ τῆς ἐσσεύρας ἐπανελθεῖν. ἐγὼ δὲ τῶν μέσων Ἐπιστολῶν μικρὸν ἔσορον ἐδήσω τῆ συγγραφῆ.

Κεφ. ια΄.

Ἐπιστολὴ Κωνσταντίου πρὸς ἀθανασίον.

Κωνσταντῖνος νικητὴς ἀλέξας, ἀθανασίῳ.

ΕΙ κατὰ μάλιςα διὰ περὶ ἑρῶν γραμμάτων ἐδηλώσαμεν, ὅπως ἀμεριμνῶς εἰς τὸ ἡμέτερον κομιλάτοι παραγγη, διὰ τὸ μάλιςα βέλκεδς ἡμᾶς ἀποσείλαι σε εἰς τὰ ἴδια, ὅμως ἐνωτὰ ταῦτα τὰ γράμματα πρὸς τὴν σὴν ἐγγρότητα δέδωκαμεν. δι' ὧν καὶ περὶ ἐπιπέμετα, χωρεῖς τινος ἀπίστιας καὶ φόβος Ἐπισηναίσε δημοσίοις ὀχήμασι, καὶ ἀπεδύσαι πρὸς ἡμᾶς, ἵνα ὧν ἐπιθυμεῖς ἀπολαῦσαι δυναθῆς.

Κεφ. ιβ΄.

Περὶ τῆς διευθέσεως ἐπανόδου τῆς ἀγίας ἀθανασίῳ.

ΟΥτως ἀντὶν ἐπανελθόντα, διμενῶς τε εἶδε, καὶ τῶν ἀλεξανδρέων ἀπολαθεῖν ἐκκλησίαν ἐκέλευσεν. ἀλλ' ὁ τότε παραδυνασδύοντες, τῶν ὁριανικῶν εἰσδέδεγμῶν νόσον, ἔφασκον χρῆναι τὸν ἀθανασίον μίαν ἀπαρχεῖν ἐκκλησίαν τοῖς κοινωῖν ἐ βελομῶν ἀπῶ. ταῦτα ἐκείνων μὲν τῶ βασιλεῖ, τῶ δὲ βασιλέως πρὸς αὐτοῖς εἰρηκότῳ, ἔφη δίκαιον εἶναι τοῖς τῶ βασιλέως πρὸς ἀγμάσιν εἰκνὴ βέλκεδς μύθοι καὶ αὐτὸν ἐπαγγεῖλαι τινα καὶ αἰτῆσαι. Ἐ δὲ βασιλέως ὑποχωρήσε δώσων ὅπερ ἀν αἰτήσοι πρὸς τῶν, δὲ εἰδαι ἔφη καὶ τὸς ἐν ἀνποχία τοῖς τὰς ἐκκλησίας κατέχου κοινωῖν ἐ βελομῶν, δικτηνεῖς νεῶ. καὶ δίκαιον εἶναι καὶ τῶ οἰκῶν ἀπαρχεῖ τῆναι τῶν θεῶν. ἐπειδὴ ἡ ἐπένδυσε βασιλδύς

δρθην ειναι και δικαιαν επιψηφισας τω αι-
τησει, ανλειπον @ της αιρετικης φάλαγγ @
απερσ αιδουτες, μηδ' ετεροις χρησαι τας εκ-
κλησιας παρραχεθηναι ειποντες ετω τον αδα-
νασιοι βαυμαστας κωνσαντιν @, απεπεμψεν
εις τω αλεξανδριαν, ετεθνηκε δ' ηρηγορει @,
επ' αυτων εκεινων δεξαμυρ @ την Φαγλυ-
θεασαμενοι δη εν τον νομοα, δημοδοκίας επ-
εβλεπεν κ' εφοβει λαμπερτατας, αυτον τε γε-
ραειρητες, και τον θεον ανυμνεις. αλλα πα-
λιν Συμμεθ διεληλυθOTOS χρονη, κωνστας μμ
δ' βίαι το τέρμα καλείληθε.

A justam rectamque esse judicans petiti-
onem, Arianae factionis principes recla-
marunt, neutris Ecclesias tribuendas
esse dicentes. Itaque Constantius A-
thanasium plurimum admiratus, Ale-
xandriam dimisit. Mortuus jam erat
Gregorius, ab ipsis Alexandrinis in-
terfectus. Quare viso Pastore suo, A-
lexandrini publica convivium celebrare
ac festos dies maximo splendore agere
coeperunt, honorem exhibentes Atha-
nasio, & Deum laudibus extollentes.
Verum brevi interjecto tempore, Con-
stantius quidem ex hac vita migravit.

Κεφ. ηγ.

Περί τῆς τρίτης ἐξορίας αὐτοῦ καὶ φυγῆς.

Κωνσταντιον δ' @ αγοντες επε εβελοντο,
ανεμνησαν τ' αθανασια χρεω τον
αδελφον γεληνηνης διαφορας, κ' ως μικρε
δεν τα τ' φύσεως δεσμοα διαρρηξάντες, πόλε-
μον αν και' αλληλων εκίνησαν. τ'τοις υπαχ-
θεις οκωνσ ανλι @, δεκ ελαθηναι μονον, αλλα
κ' Φαληαι τον θεον περσεταξεν αθανασιον.
και πνα Σεβαστιανον εξεπεμψε σεραηγον μμ
εραλιας οπι μαλιστα πλείστης, ανελειν κελευ-
σας ως αλιτημον. οπως δ' κ' εδω' επεσερτευ-
σε, κακεν @ διεφυγη. αυτος δ' ταυτα πεπον-
θως κ' παρραδοξως (ωθεις, καλλιον διηήσε).
εν ητη της φυγης δισπολογια ταυτα διεξέφω.
Εξελασάτωσαν ομως κ' τον τεσπον τ' αναχω-
ρησεως, εμανθανετωσαν παρρα των ιδίων. η-
σαν ηδ αρφανοι, συνδραμονεις εις εραλιωταις
εις το παρρξυνην αυτες, και αγνοησι δεκνυναι
ημας, ει και ετως η ασυμπαθεις τυλχανωσω,
αλλα και ανκοντες ηρεμειτωσαν αιχμωμε-
νοι. νυξ μην γρηδ ηλω κ' ελαδ πνες επανυχι-
ζον, περσοδωκωμης (νωαξεως, οη εραηηλα-
της εξαιφνης επεση μμ) εραπωων πλεον η
πειλαια κ' κιλων, εκοντων οπλα, κ' ξιφη θυμα,
κ' θεξα κ' εελη κ' ροπαλα, καθα κ' προττερον ει-
ρη) κ' ηην μην εκκλησιαν αυτος περιεκυκλωσε,
σησας εις εραλιωτας (νενης, ως μη δυνααδξ
τινας εξελθουτας δισπο της εκκλησιας παρελ-
θεν αυτες. ετω η αλοοι ηγεμεν @ εν τοσων-
τη Συγγυσε καλαεθαι εδω λαας, και μη
μαλλον περριμωδωθαι αυτων, καθεαεις
επιτε θενη περρετερον, τον μην διακονου

B

CAP. XIII.

De tertio exilio Athanasii & fuga.

TUM vero ii qui Constantii animi
pro arbitrato suo impellebant, re-
vocarunt illi in memoriam dissidium,
quod ipsi cum fratre intercesserat pro-
pter Athanasium: & quemadmodum
parum abfisset quin ruptis naturæ vin-
culis ad bellum civile prorumperent.
His sermonibus inductus Constantius,
non expelli tantum, verum etiam ma-
ctari Athanasium iussit. Missoque cum
ingentibus copiis Sebastiano Duce, A-
thanasium tanquam scelcratum, e me-
dio tolli præcepit. Quoniam autem
modo ille quidem cum armatis militi-
bus irruerit, hic vero fuga evalerit,
melius ipse referet qui periclitatus ac
præter omnium opinionem servatus
est. Is igitur in defensione fugæ suæ ita
dicit. Requirit tamen modum seces-
sionis meæ, & ex suis discant. Aderant
enim Ariani, & cum militibus irrupe-
rant, ut illorum animos incitarent, me-
que illis ignotum monstrarent. Et
quanquam nulla eos tangit miseratio,
vel audientes tamen quiescant pudore
luffuli. Jam nox erat, & ex plebe qui-
dam pernoctabant, cum collecta expe-
ctaretur. Cum repente supervenit Dux
cum quinque & amplius militum mil-
libus, qui arma & strictos gladios habe-
bant, & sagittas ac tela gestabant &
clavas, uti jam antea dictum est. Et ipse
quidem Ecclesiam circumfedit, militi-
bus quam proxime collocatis, ne quis
forte egredientium ex Ecclesia eos ef-
fugere posset. Ego vero cum absur-
dum existimarem plebem in tanta per-
turbatione deserere, ac non potius pro
salute illius fortiter propugnare, sedens
in cathedra mandavi Diacono, ut